

Hoofdstuk 1

Noëlle leunde met haar rug tegen de grofgestuurde muur en zette zich schrap. Haar ademhaling ging snel en oppervlakkig, en haar hart klopte in haar keel. Waar kwam dat gevoel vandaan – het gevoel een prooi te zijn, van ogen die de menigte bespieden, zoals van een havik die het veld afzoekt, al rondcirkelend, voordat hij tot de aanval overgaat?

Ze kromp ineen en haar hart hamerde tegen haar ribben door iets wat diep in haar onderbewustzijn op de loer lag. Angst. Een déjà vu. Een nachtmerrie. Ze kon zich niet bewegen... ze durfde niet. Maar ze *moest*. Ze wist het. Waarom was niet belangrijk. Ze was tot hier voortgedreven door een rauwe emotie, door een soort oerinstinct. Haar geest hoefde alleen maar te reageren op het bevel om te rennen. *Vooruit*, zei ze tegen haar benen, maar ze wilden niet.

Verwilderd keek ze naar de voorbijgangers. In de drukte van de spits trokken ze als een mierenkolonie langs haar heen in het Port Authority-busstation. Zij was de enige die stil stond. Maar nu moest ze vertrekken, anders zou het te laat zijn.

'Heb je je handen wel gewassen?!' Noëlle schrok zich wild van de vrouwenstem schuin achter haar. Ze keek om en zag de vrouw een kind uit de toiletten slepen. Als iemand *haar* maar vast kon houden, haar zou helpen verder te komen. Maar ze had niemand, alleen zichzelf. Haar knokkels waren wit van het stijf vasthouden van de schouderband van haar tas. Toen de vrouw en het kind haar passeerden, stapte ze de mensenmassa in.

Ze moest niet in paniek raken. Paniek had er al eerder voor gezorgd dat ze was versteend. Ze moest verder. Ze haastte zich naar de uitgang. *Gewoon snel de bus in*. De deur van de bus ging sissend open. Voor haar klom een oudere vrouw langzaam het trapje op, zo verschrikkelijk langzaam.

Noëlle wierp een blik over haar schouder en zocht naar... naar wat eigenlijk? Haar geest wilde niet met een verklaring komen, werkte niet goed meer. Ze functioneerde op het niveau van een opgejaagd dier. Verstoppert. Vluchten. Naar een verre en donkere plek – nee, ergens... Ze wist niet waarheen, maar dat maakte ook niet uit. Weg. Gewoon weg. Ze stapte in. Liep door het gangpad naar achteren en liet zich in een stoel vallen. Ze haalde diep adem en liet de lucht langzaam ontsnappen toen de bus het station uitreed.

Ze bleef stil zitten en bracht de tijd door met doezelen en uit het raam kijken, terwijl de kilometers asfalt onder haar door gleden. De onderbroken middenstreep van de weg pulseerde op haar netvlies, maar al snel verdween dat naar de achtergrond. De dag ging over in de nacht en het licht werd verzwoegen door het duister.

Ze had nog nooit in een bus gezeten, nooit via het openbaar vervoer met de massa meegereisd. En nu was ze slechts een van de velen – niet anders, niet speciaal.

Na de eerste keer overstappen was de paniek iets weggezaakt. Ze voelde zich in zekere zin onzichtbaar. Het maakte haar niet uit waar ze haar naartoe brachten, zolang het maar weg van de plek was waar ze vandaan kwam. Haar gedachten werkten nog amper en dat vond ze prima. Ze *wilde* niet denken, *wilde* niet voelen. Ze wilde alleen handelen en dat kostte op het ogenblik niet veel moeite. Ze hoefde alleen maar te blijven zitten, terwijl de bussen haar verder weg voerden.

Maar op een van de busstations stond ze even stil naast een telefooncel en beet op haar lip. Na een korte aarzeling diepte ze een handvol kleingeld op uit haar zak en trok de deur van de telefooncel open. Volgens de klok aan de muur was het bijna vier uur 's ochtends. Als ze het kantoor belde, zou ze zijn antwoordapparaat aan de lijn krijgen en dat leek haar het beste. Hoewel ze drieëntwintig was, zou hij een zoektocht beginnen als ze niet belde. Hij zou zich hoe dan ook afvragen waarom ze vanuit een telefooncel in Ohio belde. Maar misschien zou het genoeg zijn.

Ze hield de hoorn dicht bij haar mond en zei zacht: 'Pap, met Noëlle. Ik bel even om je te zeggen dat je je geen zorgen om me hoeft te maken. Ik ben er even een tijdje tussenuit.' Ze kon hem niet vertellen waarom, of waar ze heen ging. 'Ik heb tijd nodig om na te

denken, om... wat dingen op een rijtje te zetten. Ik hou van je.' Ze hing op. *Geen zorgen maken!* Ze had hem net zo goed kunnen vragen om te stoppen met ademhalen. Maar misschien maakte dat er ook deel van uit. Ze zou daar eens dieper over nadenken wanneer de tijd daar rijp voor was. Ze wreef over haar slapen, stapte op weer een andere bus en trok verder.

In het ruime kantoor werden de geluiden van de stad gedempt door hoogpolig tapijt, zware gordijnen en massief mahoniehouten meubilair. Koele lucht uit de airco verving de benauwde lucht van het centrum van Manhattan. William St. Claire was diep in gedachten verzonken. Noëlles berichtje, dat hij had afgeluisterd toen hij die morgen was gearriveerd, had hem aan het denken gezet en deed zijn maagzweer opspelen. Om vier uur die nacht had ze zijn antwoordapparaat ingesproken, in plaats van hem thuis wakker te bellen of te wachten tot een normaal tijdstip. Ze had niettemin een duidelijk, maar toch verwarrend bericht achtergelaten.

Hij keek met een ruk op toen Michael Fallon op de openstaande deur klopte. Misschien dat Michael er wijs uit kon worden, maar aan de blik in zijn ogen te zien misschien ook niet. 'Het spijt me u te moeten storen, meneer, maar ik moet u echt even spreken.'

'Kom binnen, Michael.'

'Het gaat over Noëlle.'

Dat verbaasde hem niets.

'Ze wordt vermist.'

William hield zijn kaken stevig op elkaar geklemd toen hij die bekende angst onder controle probeerde te houden. Alleen al de klank van dat woord. Vermist. Hij sloot het dossier met een klap. 'Waarom denk je dat ze wordt vermist?'

'Ik heb overal gezocht.' Michaels blonde haar was trendy geknipt en zijn pak vertoonde geen kreukje. Hij stond rechtop, straalde energie uit en balanceerde op de bal van zijn voeten. William hield zijn blik strak op hem gericht. Het was die energie die in eerste instantie zijn aandacht had getrokken, omdat hij daar iets van zichzelf in had herkend.

Michael was gedreven, vasthoudend en een van de weinige mannen in wie William oprecht geïnteresseerd was. Hij had die interesse jarenlang gekoesterd. Maar iets in zijn manier van doen deze morgen irriteerde hem.

‘Het is pas negen uur in de morgen. Misschien zit ze haar nagels wel te lakken.’

‘Ik denk het niet. Ik heb de hele bungalow doorzocht.’

Doorzocht? Noëlles bungalow stond in de buurt van de westelijke poort, aan de andere kant van het meer, tegenover het hoofdgebouw. Michael had toegang tot het betreffende perceel en was een van de weinigen die die toestemming van William had gekregen. Maar waarom had hij Noëlles huis doorzocht? Ze kon nooit langer dan vierentwintig uur weg zijn. Ze hadden eergisteravond nog samen gedineerd.

‘Het lijkt erop dat ze gepakt heeft... niet al te veel spullen, trouwens.’

Natuurlijk had ze gepakt. En gebeld. Als Michael zich anders had gedragen, zou William de knop op zijn telefoon hebben ingedrukt om Noëlles bericht te laten horen. Hij had geen doodsangst in haar stem gehoord, niet zoals – hij rukte zijn gedachten terug naar het heden. Dit had niets met die andere tijd te maken. Hij zou Michael gerust kunnen stellen, maar iets zei hem dat hij daar beter even mee kon wachten, een soort instinct dat was gevormd door jarenlange waakzaamheid.

‘Ze heeft de Gucci-tas meegenomen die u haar met kerst hebt gegeven.’

Hij haalde zich de tas voor de geest. Daar kon niet bepaald genoeg bagage in voor een lange reis. Wat hem dwars zat, was dat het blijkbaar een opwelling was geweest. Het was helemaal niets voor Noëlle om ervandoor te gaan zonder dat eerst met hem te bespreken. Hij had graag details willen horen, een routebeschrijving, een idee van wat ze allemaal nodig zou hebben – allemaal voor haar veiligheid.

Zelfs tijdens haar studietijd, toen ze in een appartement buiten de staat had gewoond, had hij haar in de gaten gehouden. Hij had haar niet echt laten schaduwen, maar toch. En na haar afstuderen, toen ze terug was gekomen naar het landgoed, had hij zich weer iets kunnen ontspannen, weer kunnen vertrouwen op zijn beveili-

gingssysteem. Maar dat had gediend om het gevaar buiten de deur te houden; niet om Noëlle binnen te houden. Ze had het recht om haar eigen gang te gaan en was hem geen verklaring schuldig. Maar Michael leek een andere mening te zijn toegedaan.

‘Michael, wat is er echt aan de hand?’

Na een ongemakkelijke stilte haalde Michael een doosje uit zijn zak en maakte dat open. ‘Ze heeft dit achtergelaten.’

Met een frons in zijn voorhoofd bekeek William de glinsterende verlovingsring die Michael aan Noëlle had gegeven. Maar vanbinnen voelde hij zich een beetje opgelucht. Een dief zou zoiets waardevols niet hebben laten liggen en een ontvoerder zou hem niet van haar vinger hebben getrokken. Michaels lichte paniek was ongegrond. ‘Heeft ze niets gezegd? Of een briefje achtergelaten?’ Waarom geen berichtje op Michaels antwoordapparaat? Ook al was het om vier uur ‘s morgens.

‘Niets.’

William leunde achterover in zijn stoel. Misschien was Michaels ongemakkelijke houding normaal. Het moest niet eenvoudig zijn om je toekomstige schoonvader te vertellen dat je de bons had gekregen. Noëlles onverantwoordelijke gedrag verbaasde en irriteerde William, omdat het zo ongewoon voor haar was. Maar ze was niet in gevaar. Daar moest hij zich aan vasthouden. ‘Tja, ze is volwassen. Ze mag haar eigen keuzes maken.’

‘Jazeker, meneer.’

Ze klonken geen van tweeën overtuigd. Maar hoe graag hij dat ook wilde ontkennen, hij kon Noëlle niet meer vertellen wat ze wel en niet mocht doen en was misschien niet eens meer in staat haar te beschermen. William haalde diep adem en voelde dat zijn hoofd erdoor opklaarde. Hij zou het bericht nu aan Michael kunnen laten horen, maar weer voelde hij die weerstand. Net zoals hij een kruisverhoor soms op het hoogtepunt liet voor wat het was, zou hij nu Michael aan zijn lot overlaten en alleen maar toekijken. Hij zei: ‘Geef haar wat tijd. Het komt allemaal wel op zijn pootjes terecht.’

‘Jazeker, meneer.’ Michaels stem klonk gespannen, maar hij hield zijn gevoelens goed verborgen – nog een reden waarom hij hem uit de aanstormende juridische talenten had uitgekozen om jongste partner in het bedrijf te worden. Voor een jonge man met zo’n hartstochtelijke inborst wist Michael zich uitstekend te beheersen.

met frisse moed verdergaan. Hij werd te oud om zo lang door te werken als hij altijd gewend was geweest. 'Ik maak het hier nog even af.'

Ze aarzelde, maar had het allang opgegeven om tegenwerpingen te maken. Hij zou pas stoppen als hij vond dat hij genoeg had gedaan en geen enkel goedbedoeld woord van haar zou daar verandering in brengen. Hij moest glimlachen toen ze zacht de deur achter zich dichttrok en naar huis ging. Met een diepe zucht zette hij zijn antwoordapparaat aan en speelde Noëls bericht nog een keer af. Deze keer luisterde hij of hij iets van spanning hoorde, of angst, of iets anders dat hem duidelijk maakte dat hij maar beter net als Michael een beetje in paniek kon raken.

Als hij haar berichtje niet zou hebben gehad, zouden Michaels bezorgde woorden ook hem in de stress hebben laten schieten, maar hij had haar eigen woorden. *Pap, je hoeft je geen zorgen te maken.* Hij wreef in zijn ogen en schaamde zich een beetje voor de overweldigende vreugde die haar stem hem bracht. Ze was veilig! Hij dwong zichzelf dat te geloven. Hij zette zijn vingertoppen tegen elkaar en liet die tegen zijn lippen rusten.

Ze had het recht om alleen te zijn. Ze had niet eens hoeven bellen. Ze was een volwassen vrouw en niet langer verantwoording aan hem schuldig. En toch... Hij had het telefoontje laten natrekken. Wat moest ze nu toch in een telefooncel in Columbus, in Ohio?!

Michael Fallon zat in het duister in zijn appartement in Manhattan. Zijn vingers tikten in een langzaam ritme op de rand van de tafel. Hij staarde naar de ingelijste foto tot het donker werd en hij nog maar nauwelijks de fijne gelaatstreken kon onderscheiden. Hij griste de foto van zijn plek en hield hem dicht bij zijn gezicht, waarna hij hem door de kamer smeed.

Waar zou ze heen zijn gegaan? Hij pakte de drie karaats diamanten ring, schoof hem van zijn pink en smeed hem toen de foto achterna. Hij raakte een ingelijste foto aan de muur, waarop een havik stond die met uitgespreide vleugels en uitgestoken klauwen in de aanval ging, zijn snavel open.

Hij staarde in die amberkleurige ogen en voelde hun woestheid.

Soms voelde hij zich net als die vogel, rusteloos en op zoek, onverschrokken en de wereld onder hem uitdagend om in beweging te komen. Hij hoorde bijna de kreet uit de keel van de havik komen – geen klagende uitroep, maar een aanvalskreet, om zijn prooi te verlammen, zodat die niet naar zijn hol zou vluchten, maar zou wachten op de aanval. Zijn aanval.

De uren gingen voorbij en hij voelde zich verlamd. Hij had alles gedaan, was alles geweest wat zij wilde dat hij zou zijn, alles wat ze nodig had. Hij had het spel volgens haar regels gespeeld. Wat wilde ze nog meer? Hij sloeg met zijn vuist op tafel. *Waar zit ze?!*

Hij was naar William St. Claire gegaan toen hij erachter kwam dat Noëlle was verdwenen, in de hoop dat de man een zoektocht op touw zou zetten. William had middelen waarvan hij alleen maar kon dromen. Maar William had niet gereageerd zoals hij had gehoopt en Michael durfde niet meer te vertellen dan hij had gedaan. Hij liet zijn hoofd op de tafel zakken en kreunde. Waar was ze? Hij had nooit verwacht dat ze weg zou lopen.

Hij werd wakker toen het morgenlicht in horizontale lijnen tussen de luxaflex doorscheen. Hij stond op, raapte de foto van de grond en keek weer naar het gezicht achter het gebarsten glas. Als William niets zou ondernemen, zou hij haar zelf wel vinden. En als zijn middelen niet zo eerlijk zouden zijn als die van William – het zij zo. Hij zette de foto op tafel en pakte de telefoon. 'Met Michael Fallon. Ik wil Sebastian spreken.'

Sebastian Thorndike kwam aan de telefoon. 'Hé, meneer Fallon.'

'Ik wil gebruikmaken van die gunst die ik nog bij je uit heb staan.'

Stilte. 'Wat moet ik doen?'

'We zien elkaar om zes uur in de Cove Grille.'

Michael nam een douche. Het water roffelde op zijn nek en schouders. Nog geen uur later liep hij het bedrijf van St. Claire, Meyers & Harrison binnen. Ooit zou daar ook nog Fallon aan toegevoegd worden.

'Michael.' William wenkte hem naar binnen toen hij langs zijn kantoor liep.

'Ja, meneer.' Michael liep naar het mahoniehouten bureau toe.

'Ik wil dat je hier even naar luistert.'

Michaels keel werd dichtgeknepen toen Noëlle's stem uit het antwoordapparaat klonk. Zou ze meer zeggen dan – maar dat deed ze niet. In feite zei ze helemaal niets over waarom ze was vertrokken en waarheen. Hij deed alsof hij heel erg opgelucht was, maar zijn hart ging tekeer. 'Wanneer heeft ze gebeld?'

'Eventjes geleden.' Geen antwoord dus.

'Waarvandaan?'

William schudde zijn hoofd. 'Een telefooncel. Ik vermoed dat ze wat ruimte voor zichzelf wil.'

Michaels hart maakte overuren. William wist waar ze was; het was onmogelijk dat hij het niet wist. Maar hij liet niets los. Hij was Michael aan het uitproberen en bestudeerde hem zoals alleen William St. Claire dat kon.

William keek hem aan met die nonchalant-kritische blik die Michael al zo vaak in de rechtszaal had gezien. Waar zocht hij naar? 'We weten in elk geval dat ze in orde is. We zullen moeten wachten op antwoorden.'

Michael dwong zichzelf te knikken. Ze zou nog steeds in de stad kunnen zijn, in een hotel of bij een vriendin, hoewel hij zich daar het hoofd al over had gebroken en contact had opgenomen met iedereen die hij maar kon bedenken.

'Goed, laat dat nu even rusten. Dit is wat we vandaag in de rechtszaal gaan doen. Zoals we al hadden afgesproken, doe jij de opening... omdat de meerderheid van de jury uit vrouwen bestaat.' William produceerde een schuin glimlachje en stond op. Hij accepteerde rechtszaken alleen op hun intrinsieke waarde, ongeacht of ze een precedent schiepen of veel aandacht van de media trokken. En dan alleen als hij geloofde dat de cliënt binnen de grenzen van de wet was gebleven. Maar hij schroomde niet om elk wapen uit hun arsenaal te gebruiken, zelfs, zoals hij eens had gezegd, als dat Michaels knappe uiterlijk en magnetische blik was.

William liep om het bureau heen, legde een hand op Michaels schouder en gaf hem instructies over het plan van aanpak. De man was zeer intelligent, hun geesten werkten al op dezelfde manier, mentor en student, senior en junior partner, meester en beschermeling.

Twee uur later gierde de adrenaline door Michael heen, toen hij voor de jury stond en doelbewust met iedereen oogcontact maakte,

waarbij hij zacht, oprecht en zonder hooghartigheid de opening deed. Systematisch weerlegde hij alle beweringen van de aanklager en schilderde hij een waas van twijfel over het plaatje dat de advocaat van de tegenpartij had getekend.

Al zou hun cliënt nog zo schuldig zijn, Michael kon zo'n mist om de aanklacht heen creëren, dat de jury uit evenwicht zou worden gebracht. Met dit soort cliënten bewoog je hoe dan ook over het slappe koord. De zeer rijken. Er was er niet één die de top had bereikt door hard te werken. Er was er niet één die was begonnen met Michaels achterstand. Als ze de wet verdraaiden met onethische zaken, door het een en ander iets anders te interpreteren, was er niemand die zijn mond opentrok. Ze belandden alleen in de rechtszaal als ze mislukten of stomme fouten maakten – twee dingen die Michael niet kon uitstaan.

Maar er zat geen geld aan de kant van de aanklager. Wel aan de kant van de beklagde. Geld zorgde ervoor dat elke verdediging het waard was om gevoerd te worden en het gaf hem de persoonlijke invloed die hij nu kon aanwenden bij Sebastian Thorndike. Wanneer je een schuldige succesvol verdedigd had en je wist dat allebei, kon je een tegenprestatie verlangen. Hij nam aan dat hun gemiddelde cliënt zich niet schuldig maakte aan datgene waarvoor hij werd aangeklaagd – behalve aan de misdaad dat het leven hen kwam aanwaaien.

Thorndike was een ander geval. Michael had die zaak zelf aangenomen en hem verdedigd tegen Williams advies in. En hij had hem gewonnen. Dat was een van de weinige keren geweest dat Michael tegen William was ingegaan, maar een man als Thorndike kon altijd handig zijn om achter de hand te hebben – iets wat William niet zou begrijpen.

Meester in de rechten William St. Claire werkte noch voor geld, noch voor macht aan deze kant van de wet. De jurist van Rhodes Scholar Harvard was alles behalve noodlijdend. Nee, William zat aan de kant van de verdediging omdat hij in het systeem geloofde. Hij geloofde echt in de stelling dat iemand onschuldig was tot het tegendeel werd bewezen en hij geloofde ook dat hij ervoor moest zorgen dat de rechtbank bewees wat ze beweerde. Zijn archaische ethiek sloot bepaalde methoden uit die door andere firma's werden gebruikt, maar dat maakte de uitdaging alleen maar groter.

Michael keerde terug naar zijn plek achter de tafel, naast William, en kreeg een nauwelijks zichtbaar goedkeurend knikje. Dat was genoeg. Hij wist dat hij zijn doel had bereikt: een relatie opbouwen met de jury. En nu zouden William en hij die relatie subtiel uitwerken. Zeer subtiel.

Om kwart voor zes hamerde rechter Morrill de zitting af en verdaagde hij de rechtszaak. Michael liet geen tijd verloren gaan. Net buiten de rechtszaal hield hij een taxi aan. De Cove Grille zat behoorlijk vol toen hij tussen de rood-wit gedekte tafeltjes zijn weg zocht naar achteren. Het rook naar gegrilde vis, maar hij had geen honger. Sebastian zat in een hoek op hem te wachten en bezette het grootste gedeelte van een kant van een tafel voor vier. Michael ging tegenover hem zitten.

‘Wat kan ik voor u doen, raadsman?’ Sebastians nek had de kleur en de structuur van rauw kippenvlees.

Michael haalde een handvol foto’s tevoorschijn en legde die op tafel.

Sebastian floot tussen zijn tanden. ‘De betere kringen.’

‘Dit is de dochter van William St. Claire.’

De ogen van Sebastian vernauwden zich. ‘En?’

‘Ik wil weten wat ze koopt – wanneer en waar.’

‘Een net afgestudeerd meisje met een creditcard? Geef me liever iets met wat meer uitdaging.’

Sebastian gebaarde met handen die zo zacht waren dat hij ze waarschijnlijk om het uur insmeerde.

Michael legde zijn handen plat op tafel en keek Sebastian strak aan. ‘Bankrekening, vliegtickets, verkeersboetes, schoonheidsspecialiste, wat dan ook. Vind haar en vertel me waar ze is.’

‘Wat heeft ze uitgespookt – die ouwe van haar kaalgeplukt?’

‘Nee.’ Iets in de klank van zijn stem moest Sebastian op een idee hebben gebracht. Hij keek op.

‘Is dit persoonlijk?’

Michael stond op en gooide een biljet van vijftig dollar op tafel. ‘Bestel wat lekkers voor jezelf.’

Daarna begaf hij zich meteen naar Noëlles bungalow, betaalde de taxichauffeur en tikte de code in van het hek aan de westelijke zijde van het landgoed van St. Claire. Hij liet zichzelf binnen en liep